

KOMENDA GŁÓWNA POLICJI
BIURO PRAWNE

ISSN 1506-5170

B i u l e t y n P r a w n y

Nr 32

W a r s z a w a 2 0 0 8

K O L E G I U M   R E D A K C Y J N E

Dariusz JANKOWSKI, Bronisław KACHNIKIEWICZ, Hanna KARASZEWSKA, Kazimierz KOWALSKI, Jan ŁOZIŃSKI, Anna NIEWIADOMSKA, Izabela NOWICKA, Ewa RUDNICKA (sekretarz), Maciej SŁAWIŃSKI (przewodniczący), Barbara ŚWIĄTKIEWICZ (zastępca przewodniczącego), Danuta TRUŚ

REDAKCJA I KOREKTA

Ewa RUDNICKA

PROJEKT OKŁADKI

Danuta CZERSKA

SKŁAD KOMPUTEROWY

Marzena Biernacka

© COPYRIGHT BY BIURO PRAWNE KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI

WYDAWNICTWO CENTRUM SZKOLENIA POLICJI W LEGIONOWIE
ZAM. NR 10/2008; NAKŁAD 1300 EGZ.

ISSN 1506-5170

SPIS TREŚCI

M. SŁAWIŃSKI , <i>Udostępnianie przez Policję materiałów operacyjnych Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu i Służbie Kontrwywiadu Wojskowego</i>	5
T. NIEWIEROWSKI , <i>Podstawa wymiaru świadczenia emerytalnego po ponownym przyjęciu policjanta do służby</i>	10
R. LEWANDOWSKI , <i>Postępowanie z bronią i amunicją, o której przypadku na rzecz Skarbu Państwa orzekły sądy oraz którą przekazały osoby fizyczne (stanowisko prawne)</i>	13
M. SŁAWIŃSKI , <i>Udostępnianie informacji z bazy Krajowego Systemu Informacyjnego Policji</i>	18
B. ŚWIĄTKIEWICZ , <i>Mianowanie na stopnie policyjne osób posiadających stopnie wojskowe w dniu przyjęcia do służby w Policji (opinia prawna)</i>	20
R. ŻURAWSKI , <i>Posiadanie nadwyżki amunicji przez funkcjonariusza Policji a przestępstwo z art. 263 k.k. ...</i>	23
M. SŁAWIŃSKI , <i>Udzielanie przez Policję klubowi piłkarskiemu informacji o danych osobowych kibiców polskich zatrzymanych przez policję litewską</i>	26
E. GRZELECKA , <i>Nieposzlakowana opinia (stanowisko prawne)</i>	29

B. ŚWIĄTKIEWICZ , <i>Wykształcenie poborowego ubiegającego się o wcielenie do oddziału prewencji Policji w ramach służby kandydackiej (opinia prawna)</i>	32
M. SŁAWIŃSKI , <i>Archiwizacja akt głównych umorzonych dochodzeń rejestrowych (opinia prawna)</i>	34

Maciej S Ł A W I Ń S K I

radca prawny

Komenda Główna Policji

***Udostępnianie przez Policję
materiałów operacyjnych
Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu
i Służbie Kontrwywiadu Wojskowego***

I. W kwestii podstaw prawnych udostępnienia przez Policję Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu spraw operacyjnych należy stwierdzić, co następuje.

Na podstawie art. 22 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. nr 104, poz. 708 z późn. zm.) CBA ma prawo korzystać z danych osobowych i innych informacji uzyskanych w wyniku wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych przez uprawnione do tego organy, służby i instytucje państwowe, w tym przez Policję, a Policja zobowiązana jest dane te udostępnić funkcjonariuszowi CBA imiennie upoważnionemu do tego szefa CBA. Wzajemne uprawnienia przysługują Policji wobec CBA na podstawie art. 14 ust. 4 i 5 ustawy o Policji.

Na wskazane wyżej przepisy ustawy o CBA i ustawy o Policji powołują się szefowie obu służb w § 2 porozumienia z dnia 2 maja 2007 r. w sprawie określenia zasad współpracy Policji i Centralnego Biura Antykorupcyjnego, który to przepis, łącznie z przepisami § 1 ust. 2 pkt 1 i § 3 (w wersji uzupełnionej aneksem nr 1 z dnia 28 sierpnia 2007 r.), określa

zasady wymiany informacji, w tym informacji uzyskanych w wyniku czynności operacyjno-rozpoznawczych.

W świetle powyższego stwierdzenia powołanie się przez Centralne Biuro Antykorupcyjne przy wniosku o udostępnienie akt operacyjnych na przepis § 1 ust. 2 pkt 4 porozumienia, zobowiązujący Strony do udzielania pomocy podczas realizacji czynności służbowych, w świetle § 7 precyzującego współpracę w tym zakresie, wydaje się niewłaściwe. Nie może to jednak – wobec wskazanych wyżej obowiązków ustawowych i ustaleń porozumienia – stanowić podstawy do odmowy udostępnienia akt.

Szczegółowe zasady zapoznawania się funkcjonariuszy CBA z materiałami operacyjnymi są zawarte w rozporządzeniach wykonawczych do art. 22 ust. 8 i 9 ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, tj. w: rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie wzoru imiennego upoważnienia funkcjonariusza Centralnego Biura Antykorupcyjnego stanowiącego podstawę udostępnienia danych osobowych (Dz. U. nr 215, poz. 1583) i w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 września 2006 r. w sprawie zakresu, warunków i trybu przekazywania Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu informacji przez organy, służby i instytucje państwowe (Dz. U. nr 177, poz. 1310).

Ponieważ wskazane niżej akty prawne nie zawierają uregulowań szczególnych dotyczących wymiany informacji niejawnych, to jeżeli oczekiwane przez CBA informacje zapatrzone są klauzulą tajności – ich udostępnienie powinno nastąpić zgodnie z przepisami:

- art. 49 ust. 3 i art. 52 ust. 2, 3 i 4 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. nr 196, poz. 1631 z późn. zm.),

- § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 października 2005 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania kancelarii tajnych (Dz. U. nr 208, poz. 1741),
- § 28 i § 34 zarządzenia nr 1579 Komendanta Głównego Policji z dnia 30 grudnia 2005 r. w sprawie szczególnego sposobu organizacji kancelarii tajnych, stosowania środków ochrony fizycznej oraz obiegu dokumentacji niejawnych w jednostkach i komórkach organizacyjnych Policji (Dz. Urz. KGP z 2006 r. nr 1, poz. 3 z późn. zm.).

Jeżeli akta operacyjne, o które wnioskuje CBA, stanowią materiał archiwalny lub dokumentację niearchiwalną i przechowywane są w archiwum lub składnicy akt, ich udostępnienie powinno nastąpić zgodnie z § 31 ust. 5 zarządzenia nr 28 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 września 2000 r. w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych i składnic akt oraz zasad postępowania z materiałami archiwalnymi i dokumentacją niearchiwalną w resorcie spraw wewnętrznych i administracji (Dz. Urz. MSWiA nr 4, poz. 29), to jest po uzyskaniu pisemnego zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (z upoważnienia Ministra zezwoleń udziela Komendant Główny Policji).

II. W sprawie wystąpienia Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego o udostępnienie kopii wybranych dokumentów zebranych przez Centralne Biuro Śledcze w trakcie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych i o wypożyczenie innych akt operacyjnych, w których znajdują się operacje dotyczące jednego z „figurantów sprawy”, przedstawiam następujące stanowisko.

Na wstępie należy stwierdzić, że „udostępnienie kopii” i „wypożyczenie akt” jest tożsame z „udzieleniem informacji”, którym to terminem posługują się przepisy art. 20b i art. 21

ustawy o Policji. Z pisma Centralnego Biura Śledczego wynika, że te właśnie przepisy powinny mieć zastosowanie do wystąpienia Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego. Wprawdzie nie jest znane uzasadnienie wystąpienia Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego (cel, jaki SKW zamierza osiągnąć poprzez uzyskanie informacji), jednak wydaje się oczywiste, że chodzi o „informacje o szczegółowych formach, zasadach i organizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także o prowadzonych czynnościach”, o których mowa w art. 20b ustawy o Policji. Jeśli tak, to warunkiem przekazania przez Policję takich informacji jest:

- 1) uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z wykonywaniem czynności operacyjno-rozpoznawczych;
- 2) uzyskanie zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w trybie określonym w art. 9 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra (Dz. U. nr 106, poz. 491 z późn. zm.).

Należy sądzić, że warunek pierwszy nie został w wystąpieniu Szefa SKW spełniony.

Wystąpienie Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego o informację „dotyczącą jednego z figurantów sprawy” wskazuje na to, iż chodzi o „informacje o osobie”, o których mowa w art. 21 ust. 1 i 2 ustawy o Policji. Jak wiadomo, udzielenie takiej informacji może nastąpić m.in. na żądanie sądu lub prokuratora i tylko w celu ścigania karnego, a ponadto – jeżeli ustawa nakłada obowiązek udzielenia takiej informacji określonemu organowi. Należy stwierdzić, że ani ustawa o Policji, ani ustawa z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego i Służbie Wywiadu Wojskowego

(Dz. U. nr 104, poz. 709 z późn. zm.), ani nawet rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 października 2006 r. w sprawie współdziałania Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Służby Wywiadu Wojskowego z odpowiednimi organami, służbami i instytucjami uprawnionymi do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych (Dz. U. nr 182, poz. 1338) – nie nakładają na Policję takiego obowiązku. Podkreślić także trzeba, że wspomniana ustawa o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego i Służbie Wywiadu Wojskowego nie zawiera odpowiednika art. 14 ust. 4 ustawy o Policji, który uprawniałby Służbę Kontrwywiadu Wojskowego do korzystania z danych o osobie uzyskanych przez inne służby i instytucje państwowe w wyniku wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych.

Październik 2007 r.

Tadeusz NIEWIEROWSKI

radca prawny

Komenda Główna Policji

Podstawa wymiaru świadczenia emerytalnego po ponownym przyjęciu policjanta do służby

Nowelizacja ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. nr 8, poz. 67 z późn. zm.) zmienia od 1 października 2003 r. zasady ustalania wysokości świadczeń emerytów ponownie przyjętych do służby lub powołanych do zawodowej służby wojskowej.

Ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 166, poz. 1609) w ustawie z dnia 19 lutego 1994 r. dodano m.in. art. 33a – 33c oraz art. 40a i 40b. Przede wszystkim ustawodawca wprowadził zasadę, że w razie ponownego przyjęcia emeryta do służby albo powołania do zawodowej służby wojskowej prawo do emerytury policyjnej ulega zawieszeniu (art. 40a ustawy).

Tak więc, jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę policyjną, emeryt ponownie został przyjęty do służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Pań-

stwowej Straży Pożarnej i do Służby Więziennej albo został powołany do zawodowej służby wojskowej, wysokość emerytury ustala się ponownie (art. 33a ustawy). W przypadku przyjęcia emeryta do służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej lub do Służby Więziennej i pełnienia tej służby nieprzerwanie przez co najmniej 12 miesięcy, na wniosek emeryta ustala się nową podstawę wymiaru emerytury.

Ponowne ustalenie podstawy wymiaru emerytury następuje nie wcześniej niż po zakończeniu służby. Podstawą wymiaru emerytury jest uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku w strukturach formacji, do której został ponownie przyjęty (art. 33b ustawy).

Zastosowanie wymienionych przepisów zależy od złożenia przez funkcjonariusza wniosku o emeryturę. Jednakże coraz częściej ponowne przyjęcie do służby, zwłaszcza do utworzonych nowych formacji (Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego), następuje bez wcześniejszego zgłoszenia przez funkcjonariusza wniosku o emeryturę. W takich sytuacjach można ustalić o wiele wyższą emeryturę policyjną, przyjmując za podstawę wymiaru świadczenia uposażenie należne na zajmowanym stanowisku po stosunkowo krótkim okresie nowej służby.

W mniej korzystnej sytuacji znajduje się funkcjonariusz, zgłaszający wniosek o przyznanie emerytury. Funkcjonariusz, który zgłosił taki wniosek do ustalenia nowej podstawy wymiaru emerytury, zgodnie z powołanym art. 33b ustawy, będzie zobowiązany pełnić służbę nieprzerwanie przez 12 miesięcy. Wcześniejsze zwolnienie ze służby skutkuje jedynie doliczeniem tego okresu do wysługi emerytalnej na warunkach określonych w art. 15 i art. 15a ustawy (art. 33c

ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw) i zwaloryzowaniem świadczenia na zasadach i w terminach przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Należy przy tym zaznaczyć, że niejednokrotnie ponowne przyjęcie do służby następuje w ciągu tygodnia. Brak zgłoszenia wniosku o emeryturę przed ponownym przyjęciem do służby zapewnia funkcjonariuszowi pobieranie jednocześnie dwunastomiesięcznego uposażenia i należnego bieżącego miesięcznego uposażenia w związku z objęciem nowego stanowiska służbowego.

Konkludując, w obowiązującym stanie prawnym wysokość świadczenia emerytalnego w przypadku ponownego przyjęcia do służby będzie zależeć od czynności podjętych przez samego funkcjonariusza.

Wrzesień 2007 r.

Robert LEWANDOWSKI

radca prawny

Komenda Główna Policji

***Postępowanie z bronią i amunicją, o której
przepadku na rzecz Skarbu Państwa orzekły
sądy oraz którą przekazały osoby fizyczne
(stanowisko prawne)***

Zgodnie z § 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 września 2003 r. w sprawie wykazu przedmiotów, które w razie orzeczenia ich przepadku przekazuje się bezpośrednio innym organom niż właściwy urząd skarbowy (Dz. U. nr 167, poz. 1635) w celu wykonania orzeczenia o przepadku przedmiotów przekazuje się bezpośrednio właściwej miejscowo komendzie wojewódzkiej Policji przedmioty, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji rządowej, a które nie są sprzętem lub ekwipunkiem wojskowym. Do kategorii przedmiotów, o których mowa w tym przepisie, zaliczamy m.in. broń i amunicję.

Wyżej wymieniony akt wykonawczy został wydany na podstawie art. 194 Kodeksu karnego wykonawczego. W przepisach art. 187-195a tego kodeksu uregulowano sposób wykonania orzeczonego przez sąd, na podstawie art. 44 Kodeksu karnego, przepadku przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa (§ 1) lub przedmiotów stanowiących mienie ruchome, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa (§ 2).

Przepadek jest instytucją prawnokarną, której orzeczenie wywiera skutek w sferze prawa cywilnego. Stosownie bowiem do art. 44 § 8 k.k. przedmioty objęte przypadkiem przechodzą na własność Skarbu Państwa z chwilą uprawomocnienia się wyroku sądowego. Mamy wtedy do czynienia ze szczególnym sposobem nabycia własności przedmiotów o charakterze konstytutywnym, innym niż cywilnoprawny lub administracyjny, który nie wymaga podejmowania jakichkolwiek dodatkowych czynności. Przy czym, zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny, termin „wyrok” użyty w wymienionym wyżej przepisie musi być interpretowany szeroko jako synonim orzeczenia (dopuszczalne jest bowiem także orzeczenie przez sąd przypadku postanowieniem).

Na marginesie należy wyraźnie zaznaczyć, że art. 230 § 3 Kodeksu postępowania karnego nie dotyczy przypadku przedmiotów. Przepis ten reguluje przekazanie przez organ procesowy właściwemu urzędowi lub instytucji rzeczy, których posiadanie jest zabronione (m.in. broni i amunicji). Takie przekazanie nie wywiera jednak skutków w sferze prawa cywilnego, a przekazane rzeczy nie przechodzą na własność Skarbu Państwa.

Z kolei, możliwość przeniesienia własności broni i amunicji na rzecz Skarbu Państwa przez osobę deponującą przewiduje ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. nr 52, poz. 525 z późn. zm.). Zgodnie z jej art. 23 ust. 2, osoba składająca do depozytu broń czy amunicję (z wyjątkiem znalazcy tej broni lub amunicji) może wyrazić zgodę na jej zniszczenie – do protokołu przyjęcia broni oraz amunicji do depozytu (pkt 1), złożyć pisemny wniosek o zniszczenie broni oraz amunicji (pkt 2) lub złożyć pisemne oświadczenie woli o przeniesieniu własności broni oraz amunicji na rzecz Skarbu Państwa (pkt 3). Jedynie w tym ostatnim przypadku zdeponowana broń oraz amunicja przechodzą na własność Skarbu Państwa.

W dwóch pierwszych przypadkach, zgodnie z wolą osoby deponującej, dopuszczalne jest tylko dokonanie komisyjnego zniszczenia broni i amunicji. Wynika to jednoznacznie z § 9 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad deponowania i niszczenia broni i amunicji w depozycie Policji, Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego oraz stawki odpłatności za ich przechowywanie w depozycie (Dz. U. nr 152, poz. 1609).

W przypadku zaś przeniesienia własności na rzecz Skarbu Państwa przekazana broń może być – na podstawie § 10 ust. 2 powyższego rozporządzenia – nieodpłatnie przekazana zainteresowanym placówkom muzealnym, które gromadzą zbiory na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. nr 5, poz. 24 z późn. zm.). W ocenie Biura Prawnego KGP przepis ten ma zastosowanie do broni, która przeszła na własność Skarbu Państwa zarówno w wyniku złożenia pisemnego oświadczenia woli osoby deponującej, jak i w wyniku orzeczenia sądu o przepadku. Nie budzi także naszych wątpliwości to, że broń taka może być zniszczona. Decyzję kwalifikującą broń do zniszczenia może podjąć komisja dokonująca oceny stanu technicznego broni, o której mowa w § 10 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Nie zawiera ono innych uregulowań odnoszących się do broni, która przeszła na własność Skarbu Państwa.

W świetle prawa cywilnego nie ulega wątpliwości, że Skarb Państwa jako właściciel broni może nią rozporządzać. Zgodnie jednak z art. 7 Konstytucji RP, wyrażającym zasadę legalizmu, na organy władzy publicznej został nałożony obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Przepis ten zawiera normę zakazującą domniemywania kompetencji takiego organu, tym samym nakazuje, aby wszelkie jego

działania były oparte na wyraźnie określonej normie kompetencyjnej. Organ władzy publicznej nie może poprzestać na stwierdzeniu braku zakazu podejmowanych przez niego działań, ale musi wskazać istnienie szczególnej normy uprawniającej go do konkretnego działania. O ile zatem jednostka ma swobodę działania zgodnie z zasadą, że co nie jest wyraźnie zabronione przez prawo, jest dozwolone, o tyle organy władzy publicznej mogą działać tylko wówczas, gdy prawo je do tego upoważnia. Taka interpretacja art. 7 Konstytucji RP znajduje potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego oraz Sądu Najwyższego.

Przepisy ustawy o broni i amunicji oraz powoływanego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 września 2004 r. nie przewidują możliwości sprzedaży uprawniających organy Policji do sprzedaży tej broni.

Broń przekazywana Policji, która przeszła na własność Skarbu Państwa, stanowi składniki powierzonego jej majątku ruchomego. Będą do niej zatem miały zastosowanie przepisy regulujące gospodarkę mieniem ruchomym Skarbu Państwa, w tym zwłaszcza przepisy ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. nr 106, poz. 493 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie sposobu i trybu gospodarowania składnikami majątku ruchomego powierzonego jednostkom budżetowym, zakładom budżetowym i gospodarstwom pomocniczym (Dz. U. nr 191, poz. 1957). Zgodnie z art. 17b ust. 1 i 2 powyższej ustawy, jednostki budżetowe, zakłady budżetowe i gospodarstwa pomocnicze gospodarują przydzielonym im mieniem Skarbu Państwa na zasadach racjonalnej i oszczędnej gospodarki oraz zapewniają ochronę tego mienia, mogą one także zbywać składniki majątku ruchomego. Z kolei rozdział 3 wymie-

nionego rozporządzenia reguluje sprzedaż składników majątku ruchomego.

Podejmując powyższe czynności w Policji, należy także uwzględnić regulacje zawarte w decyzji nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie gospodarowania uzbrojeniem i sprzętem techniczno-bojowym w Policji (Dz. Urz. KGP nr 13, poz. 85).

Z uwagi zaś na okoliczność, że obrót bronią i amunicją stanowi koncesjonowaną działalność gospodarczą, dopuszczalna jest sprzedaż broni, która przeszła na własność Skarbu Państwa, przedsiębiorcom posiadającym stosowną koncesję. Zagadnienie to reguluje ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. nr 67, poz. 679 z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki oraz Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 września 2002 r. w sprawie warunków sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz zakresu trybu kontroli przestrzegania tych warunków (Dz. U. nr 156, poz. 1303 z późn. zm.).

Należy jednak podkreślić, że organy Policji mogą sprzedawać broń bez konieczności uzyskania koncesji, wyżej wymieniona ustawa nie ma bowiem do nich zastosowania, gdyż określa zasady podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w omawianym zakresie przez przedsiębiorców, a nie przez organy władzy publicznej.

Tak więc rozważając zasadność nawiązania współpracy w przedmiotowym zakresie z innym podmiotem, organy Policji powinny uwzględnić przepisy powołanych wyżej aktów prawnych.

Listopad 2007 r.

Maciej S Ł A W I Ń S K I

radca prawny

Komenda Główna Policji

Udostępnianie informacji z bazy Krajowego Systemu Informacyjnego Policji

W sprawie podstaw prawnych udostępniania przez wydziały postępowań administracyjnych komend wojewódzkich Policji „osobom z zewnątrz” kopii wydruków z bazy Krajowego Systemu Informacyjnego Policji, należy zająć następujące stanowisko.

Przepis art. 9 Kodeksu postępowania administracyjnego ustanawia zasadę informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków, będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Wyrazem tej zasady jest m.in. przepis art. 73 § 1 k.p.a., zobowiązujący organ do umożliwienia stronie przeglądania akt sprawy oraz sporządzenia z nich notatek i odpisów. Przepis art. 73 ust. 2 uprawnia strony do żądania wydania z akt sprawy uwierzytelnionych odpisów, jeżeli jest to uzasadnione ważnym interesem strony.

A zatem, podmiotem uprawnionym do otrzymania uwierzytelnionego odpisu z wydruku z KSIP nie jest bliżej nieokreślona osoba z zewnątrz, lecz wyłącznie strona, to jest osoba, której interesu prawnego dotyczy postępowanie. W omawianym więc wypadku strona żąda wydania dokumentu zawierającego informacje o sobie samej.

Analizując problem w aspekcie ochrony danych osobowych stwierdzić należy, że na mocy art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. nr 101, poz. 926 z późn. zm.) każdej osobie przysługuje prawo do kontroli przetwarzania danych, które jej dotyczą, zawartych w zbiorach danych, w tym m.in. do uzyskania informacji o zakresie danych. Jednocześnie jednak administrator danych, na podstawie art. 30, w zw. z art. 34 ustawy, może odmówić udostępnienia takich danych, jeżeli ich udostępnienie spowodowałoby zagrożenie bezpieczeństwa i porządku publicznego. W każdym więc wypadku żądania kopii wydruku z bazy KSIP administrator danych (kierownik jednostki organizacyjnej Policji prowadzącej postępowanie administracyjne) powinien podjąć decyzję o udostępnieniu wydruku, analizując problem pod względem ewentualnego zagrożenia bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Należy także przypomnieć, że, zgodnie z przepisem art. 73 § 2 k.p.a., udostępnienie uwierzytelnionego odpisu jest uwarunkowane wykazaniem przez stronę, iż ma ważny interes w uzyskaniu dokumentu. Niewskazanie tego interesu może spowodować odmowę w formie postanowienia wydane-go na podstawie art. 74 § 2 k.p.a.

Jeżeli chodzi o ochronę danych osobowych policjanta, którego numer identyfikacyjny umieszczony jest na wydruku, nie ma przeszkód, aby ów numer – po sporządzeniu odpisu, a przed udostępnieniem go stronie – usunąć. Należy rozważyć możliwość tego rodzaju programowej czynności na dokumencie.

Październik 2007 r.

Barbara ŚWIĄTKIEWICZ

radca prawny

Komenda Główna Policji

***Mianowanie na stopnie policyjne osób
posiadających stopnie wojskowe w dniu
przyjęcia do służby w Policji
(opinia prawna)***

Zgodnie z art. 56 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277 z późn. zm.) osobę przyjmowaną do służby w Policji i posiadającą stopień wojskowy mianuje się na odpowiedni stopień policyjny. Mianowanie jest uzależnione od ukończenia szkolenia zawodowego określonego w art. 34 ust. 3 powoływanej ustawy o Policji. Przepis ten określa warunki kwalifikacyjne mianowania policjanta na stanowisko służbowe. Należy do nich ukończenie szkolenia zawodowego podstawowego, szkolenia zawodowego dla absolwentów szkół wyższych albo Wyższej Szkoły Policji.

Zgodnie z § 11 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków odbywania szkoleń zawodowych oraz doskonalenia zawodowego w Policji (Dz. U. nr 126, poz. 877) na szkolenie dla absolwentów szkół wyższych można skierować policjanta, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: posiada wykształcenie wyższe z tytułem zawodowym magistra lub innym równorzędnym, złożył pisemny raport w tej sprawie, ma zapewnione bezpośrednio po ukoń-

czeniu szkolenia stanowisko służbowe ze stopniem etatowym oficerskim, najpóźniej w dniu ukończenia szkolenia spełni wymóg w zakresie stażu służby wymaganego na danym stanowisku służbowym oraz uzyskał pozytywną opinię służbową. Z przytoczonych przepisów wynika jednoznacznie, że mianowanie na stopień policyjny zależy od posiadania przez policjanta kwalifikacji ogólnych i zawodowych wymaganych oraz od istnienia stanowiska służbowego, na które może być mianowany policjant o określonych kwalifikacjach. Różne uwarunkowania będą na pewno w praktyce skutkować różnymi decyzjami o mianowaniu na stopnie policyjne osób posiadających stopnie wojskowe, zwłaszcza w kwestii skierowań na szkolenie. Nie ma możliwości ujednoczenia praktyki, ponieważ różna jest sytuacja kadrowa w poszczególnych jednostkach organizacyjnych Policji. Należy wyraźnie podkreślić, że mianowanie na odpowiedni stopień policyjny osoby posiadającej stopień wojskowy stanowi tylko swego rodzaju tryb uproszczony. Żaden przepis nie wprowadza bezwarunkowej zasady „przemianowywania” stopni wojskowych na policyjne. Stopnie wojskowe są nadawane w trybie określonym ustawą z dnia 11 września 2003 r. o służbie żołnierzy zawodowych (Dz. U. nr 179, poz. 1750 ze zm.). Przepis art. 36 powołanej ustawy określa wymagania kwalifikacyjne konieczne do mianowania żołnierza na określony stopień wojskowy. Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277 z późn. zm.) określa natomiast wymagania wobec policjantów dotyczące mianowania na określone stopnie policyjne.

Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że podoficer lub chorąży Wojska Polskiego automatycznie zostaje mianowany podoficerem lub aspirantem Policji, a oficer WP może zostać jedynie posterunkowym. W tym stwierdzeniu tkwi błąd w założeniu. Nie można utożsamiać stopni wojskowych

i policyjnych. Z chwilą opuszczenia szeregów Wojska Polskiego żołnierz staje się żołnierzem rezerwy i po wstąpieniu do służby w Policji musi poddać się przepisom obowiązującym w tej formacji. Nie ma żadnego uzasadnienia, aby żołnierzy rezerwy Wojska Polskiego traktować w szczególny sposób, np. poprzez kierowanie ich na przeszkolenie dla absolwentów wyższych uczelni bez wymagań wynikających z powoływane-go rozporządzenia z dnia 19 czerwca 2007 r. Na marginesie należy wskazać, że w sytuacji odwrotnej, kiedy policjant przechodzi do zawodowej służby wojskowej – nie zostaje mianowany na odpowiedni stopień wojskowy.

Sierpień 2007 r.

Robert ŻURAWSKI

radca prawny

Komenda Główna Policji

***Posiadanie nadwyżki amunicji
przez funkcjonariusza Policji
a przestępstwo z art. 263 k.k.***

We wszystkich odmianach przestępstw z art. 263 Kodeksu karnego, który to przepis traktuje o wyrabianiu, handlu i posiadaniu broni palnej lub amunicji bez zezwolenia, przedmiotem bezpośredniego działania jest broń palna lub amunicja. Podstawą zaś do wykładni wskazanego wyżej znamienia jest ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. nr 52, poz. 525 z późn. zm.).

Należy stwierdzić, iż przepisy ustawy o broni i amunicji nie dotyczą broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, **Policji**, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy. Tym odrębnym przepisem dla Policji jest ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277 z późn. zm.), która w art. 71 ust. 1 stanowi, iż jednostki i komórki

organizacyjne Policji oraz **policjanci** otrzymują wyposażenie niezbędne do wykonywania czynności służbowych.

Kwestię uzbrojenia Policji reguluje rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 listopada 2000 r. w sprawie uzbrojenia Policji (Dz. U. nr 14, poz. 139 z późn. zm.); zasady przyznawania i użytkowania broni palnej reguluje zarządzenie nr 6 Komendanta Głównego Policji z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad przyznawania i użytkowania broni palnej przez policjantów (Dz. Urz. KGP nr 4, poz. 38 z późn. zm.). Zgodnie z § 17 ust. 4 zarządzenia przy wydawaniu broni wpisuje się w książkę wydania broni palnej rodzaj broni i ściśle identyfikujące ją cechy oraz **ilość pobranej amunicji**.

§ 22 ust. 1 pkt 1 zarządzenia stanowi, iż przełożeni, o których mowa w § 3 ust. 3 zarządzenia, są zobowiązani do kontroli co najmniej raz na kwartał stanu utrzymania i sprawności broni palnej oraz **amunicji**.

Wszystkie wymienione przepisy „policyjne” są *lex specialis* w stosunku do ustawy o broni i amunicji, która jest punktem odniesienia do art. 263 § 2 Kodeksu karnego.

Artykuł 263 § 2 Kodeksu karnego penalizuje **posiadanie** broni palnej lub amunicji bez **wymaganego zezwolenia**. W związku z tym należy uznać, iż jest to dyspozycja o charakterze zależnym, której treść normatywną wypełniają przepisy określające pojęcie broni palnej i amunicji oraz zasady i tryb wydawania zezwoleń na ich posiadanie.

Skoro zaś przepisów o broni i amunicji nie stosuje się między innymi do funkcjonariuszy Policji w kwestii uzbrojenia Policji, to trudno przyjąć, iż funkcjonariusz Policji, mając nadwyżkę amunicji do broni służbowej, popełnia przestępstwo z art. 263 § 2 Kodeksu karnego. Co najwyżej jest to naruszenie dyscypliny służbowej.

Jednak gdyby uznać, że posiadanie nadwyżki amunicji do broni służbowej byłoby czynem zabronionym wypełniającym warunki formalnej definicji przestępstwa z art. 263 § 2 Kodeksu karnego, to trzeba mieć na względzie art. 1 § 2 Kodeksu karnego, który wyraźnie stwierdza, iż nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego szkodliwość społeczna jest znikoma. A posiadanie nadwyżki amunicji do broni służbowej jest właśnie czynem zabronionym, którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Podkreślam, iż przedstawiam pogląd prawny, który nie jest polemiką z jakimikolwiek wyrokami niezawisłego sądu. Pogląd ów wyraziłem po zapoznaniu się ze sprawą pana M. W., który został skazany nieprawomocnie. Rozstrzygnięcie tejże sprawy – po złożeniu apelacji – przez sąd drugiej instancji będzie miało walor wykładni przepisu art. 263 k.k., która może odbiegać od przedstawionego poglądu prawnego.

Wrzesień 2007 r.

Maciej S Ł A W I Ń S K I
radca prawny
Komenda Główna Policji

***Udzielanie przez Policję klubowi
piłkarskiemu informacji o danych
osobowych kibiców polskich zatrzymanych
przez policję litewską***

W sprawie udzielenia przez Komendę Stołeczną Policji Klubowi Piłkarskiemu Legia Warszawa informacji o danych osobowych kibiców zatrzymanych przez policję litewską w trakcie meczu piłkarskiego w Wilnie między drużynami Vetra Wilno i Legia Warszawa, wyrażam pogląd, że informacji o osobach, przeciwko którym toczy się postępowanie karne lub przeciwko którym skierowano wniosek o ukaranie za czyn popełniony w związku z masową imprezą sportową, **może udzielić Klubowi Piłkarskiemu Legia Warszawa Komendant Główny Policji jako organ administracji rządowej właściwy w sprawach gromadzenia i przetwarzania informacji dotyczących bezpieczeństwa masowych imprez sportowych – po uprzednim ich uzyskaniu od policji litewskiej.**

Podstawą prawną takiego rozwiązania problemu są przede wszystkim przepisy art. 20a (status Komendanta Głównego Policji w omawianych sprawach), 20b pkt 5 (obowiązek współpracy Komendanta Głównego Policji z podmiotami zagranicznymi w zakresie m.in. gromadzenia i prze-

tworzania informacji dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych), 20c pkt 13 (uprawnienie organizatora imprezy masowej do otrzymania od Komendanta Głównego Policji omawianych informacji), 20o (uprawnienie Komendanta Głównego Policji do kierowania zapytania do instytucji zagranicznych w celu realizacji zadań określonych ustawą) – ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2005 r. nr 108, poz. 909 z późn. zm.).

Decyzja odmowna Policji polskiej miałyby się z myślą przewodnią nowelizacji ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (zawierającej wyżej wskazane regulacje), jaką jest międzynarodowe zwalczanie przemocy i chuligaństwa w czasie masowych imprez sportowych; nowelizacja ta była m.in. wyrazem dostosowania prawa polskiego do Europejskiej konwencji nr 120 z dnia 19 sierpnia 1985 r. w sprawie przemocy i ekscesów widzów w czasie imprez sportowych, a w szczególności meczów piłki nożnej (Dz. U. z 1995 r. nr 129, poz. 625), Uchwały Rady Unii Europejskiej z dnia 6 grudnia 2001 r. zawierającej wskazówki odnośnie międzynarodowej współpracy policyjnej oraz sposobów zapobiegania przestępstwom oraz chuligaństwu podczas meczy piłkarskich w wymiarze międzynarodowym, gdy dotyczy to przynajmniej jednego kraju członkowskiego, a także Decyzji Rady 2002/348/JHA z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa w związku z meczami piłkarskimi o charakterze międzynarodowym (Dz. Urz. WEL nr 121 08.05.2002).

Należy także zwrócić uwagę, że do wymiany tego rodzaju informacji zobowiązują Policję polską i litewską postanowienia art. 1 ust. 2 pkt 1 i 7 oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i innych przestępstw oraz współdziałaniu na terenach przygranicznych, zawartej w Wilnie dnia

14 marca 2006 r. i obowiązującej Polskę od 8 lipca 2007 r. Umowa ta w art. 22 i 23 dopuszcza możliwość wymiany informacji niejawnych i informacji zawierających dane osobowe, przewidując dla tej wymiany szczególny tryb.

Trzeba także przypomnieć, że ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. nr 101, poz. 926 z późn. zm.) w art. 23 ust. 1 pkt 2 pozwala na przetwarzanie danych osobowych, jeżeli jest to niezbędne do zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Podobnie, jeśli chodzi o tzw. dane wrażliwe – przepis art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy pozwala na przetwarzanie takich danych, jeżeli przepis szczególny innej ustawy zezwala na przetwarzanie takich danych bez zgody osoby, której dane dotyczą, i stwarza pełne gwarancje ich ochrony.

Należy sądzić, że Komendant Główny Policji, z racji obowiązków wynikających ze wskazanych wyżej przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, jest zainteresowany informacjami o ekscesach popełnionych przez kibiców polskich także za granicą, zwłaszcza w krajach Unii Europejskiej, co powinno spowodować obowiązek wprowadzenia takich danych do własnego systemu informatycznego.

Październik 2007 r.

Edyta GRZELECKA

radca prawny

Komenda Główna Policji

Nieposzlakowana opinia (stanowisko prawne)

Wymóg posiadania nieposzlakowanej opinii, jaki musi – zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277 z późn. zm.) – spełniać kandydat starający się o przyjęcie do służby w Policji, jest kryterium wyjątkowo nieostrym, odwołującym się do ocen w płaszczyźnie moralno-etycznej. W przeciwieństwie do pozostałych wymogów jest przez to trudny do interpretacji i praktycznego zastosowania. Nie zostały wypracowane żadne konkretne zasady ustalania czy dany kandydat cieszy się nieposzlakowaną opinią. Przepisy dotyczące postępowania kwalifikacyjnego nie dają podstaw do ustalenia kryteriów wykładni pojęcia „nieposzlakowana opinia”.

Pojęcie „nieposzlakowanej opinii” wyraża postrzeganie kandydata przez innych ludzi. Niewątpliwie nieposzlakowaną opinią cieszy się osoba, której można przypisać takie cechy, jak uczciwość, rzetelność, odpowiedzialność, lojalność, umiejętność przedkładania interesu publicznego nad prywatny, umiejętność współpracy z innymi ludźmi. Są to jednakże kryteria o dużym stopniu ogólności.

O nieposzlakowanej opinii można mówić w dwóch aspektach. Po pierwsze, kandydat cechujący się nieposzlakowaną opinią powinien przestrzegać przyjętych w społe-

czeństwie zasad moralnych i etycznych. Po drugie, pojęcie „nieposzlakowana opinia” należy także rozpatrywać przez pryzmat wzorca etycznego, charakterystycznego dla zawodu policjanta. Cechy, jakie powinien posiadać policjant, zostały określone w zarządzeniu nr 805 Komendanta Głównego Policji z dnia 31 grudnia 2003 r. w sprawie „Zasad etyki zawodowej policjanta” (Dz. Urz. KGP z 2004 r. nr 1, poz. 3).

W praktyce często jednym z kryteriów oceny czy kandydat posiada nieposzlakowaną opinię może być zaświadczenie o niekaralności. W uzasadnieniu uchwały z dnia 27 listopada 1984 r., III AZP 6/84 (OSNC 8/1985, poz. 105) Sąd Najwyższy przyjął, iż zatarcie skazania nie oznacza zmiany oceny sprawcy w sferze etyczno-moralnej. Powyższe stanowisko w doktrynie budzi wątpliwości; przyjmuje się natomiast, iż zatarcie skazania nie musi automatycznie usuwać zastrzeżeń co do wysokich walorów etycznych lub nieposzlakowanego charakteru sprawcy. Przy ocenie czy kandydat, w stosunku do którego nastąpiło zatarcie skazania, posiada nieposzlakowaną opinię, należałoby także uwzględnić dodatkowe okoliczności, np. zachowanie się kandydata po zatarciu skazania, okres, który upłynął od popełnienia przestępstwa.

Kandydatowi, któremu przerwano postępowanie kwalifikacyjne do służby w Policji na podstawie § 20 ust. 1 pkt 2 lit. a rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 sierpnia 2007 r. w sprawie postępowania kwalifikacyjnego w stosunku do osób ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji (Dz. U. nr 170, poz. 1201), w przeszłości karanemu, a którego kara uległa zatarciu, można udzielić informacji, iż nieprzyjęcie go do służby w Policji było wynikiem tego, że był on karany w przeszłości, a tym samym nie posiada nieposzlakowanej opinii.

Zgodnie z § 20 ust. 1 pkt 2 lit. a cytowanego rozporządzenia, przełożony właściwy w sprawie postępowania kwalifikacyjnego zawiadamia pisemnie kandydata do służby o przerwaniu w stosunku do niego postępowania kwalifikacyjnego w przypadku niespełnienia wymagań określonych w art. 25 ustawy o Policji, z wyjątkiem wymagań dotyczących posiadania średniego wykształcenia przez kandydata do służby w oddziale prewencji Policji. Zaznaczyć jednakże należy, iż trudno jest powołać jako przyczynę przerwania postępowania kwalifikacyjnego nieposiadanie przez kandydata nieposzlakowanej opinii, gdyż jest to kryterium ocenne, trudne do zastosowania w praktyce i weryfikacji. Ponadto przepisy dotyczące postępowania kwalifikacyjnego nie określają podstaw, na jakich miałyby się dokonywać sprawdzenie czy kandydat ma nieposzlakowaną opinię.

Podkreślić należy, iż odmowa przyjęcia kandydata do służby nie musi być w żaden sposób uzasadniona i wcale nie oznacza, że kandydat nie posiada nieposzlakowanej opinii. Zgodnie z § 20 ust. 2 cytowanego rozporządzenia przełożony właściwy w sprawie postępowania kwalifikacyjnego może je przerwać w każdym czasie z przyczyn innych niż określone w ust. 1 pkt 2 bez podania uzasadnienia.

Listopad 2007 r.

Barbara ŚWIĄTKIEWICZ
radca prawny
Komenda Główna Policji

***Wykształcenie poborowego
ubiegającego się o wcielenie do oddziału
prewencji Policji w ramach służby
kandydackiej
(opinia prawna)***

Czy poborowy ubiegający się o wcielenie w ramach służby kandydackiej do oddziału prewencji Policji musi bezwzględnie mieć wykształcenie średnie? W kwestii wymagań kwalifikacyjnych kandydatów do służby kandydackiej należy stosować przepisy dotyczące kandydatów do służby w Policji.

Zgodnie z art. 131 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277 z późn. zm.) do policjantów w służbie przygotowawczej stosuje się przepisy zawarte w rozdziałach 7-9 ustawy o Policji, z wyjątkiem art. 88 ust. 2 i art. 115 ust. 4.

Przepis art. 25 ustawy o Policji zawarty jest w rozdziale 5 ustawy i dotyczy nie tylko policjantów w służbie przygotowawczej, lecz policjantów w ogóle. Zgodnie z art. 56 ustawy o powszechnym obowiązku obrony pełnienie przez poborowych służby w formacjach uzbrojonych niewchodzących w skład Sił Zbrojnych (służba kandydacka) jest równoznaczne ze spełnieniem obowiązku zasadniczej

służby wojskowej. Zgodnie z § 10 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 23 stycznia 2006 r. w sprawie postępowania kwalifikacyjnego do służby w Policji (Dz. U. nr 12, poz. 77) poborowy ubiegający się o przyjęcie do służby kandydackiej podlega uproszczonemu postępowaniu kwalifikacyjnemu. Jest to zapis o charakterze *lex specialis* w stosunku do zasad prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego. Natomiast w przypadku kandydatów nieposiadających wykształcenia średniego należy przeprowadzić postępowanie zgodnie z wymaganiami określonymi w § 11 powoływanego rozporządzenia.

Reasumując, na podstawie obowiązujących przepisów nie można uznać, że poborowy ubiegający się o wcielenie w ramach służby kandydackiej do oddziału prewencji Policji musi bezwzględnie posiadać wykształcenie co najmniej średnie. Uważam, że dopuszczalne jest przyjęcie do służby kandydackiej osoby nieposiadającej wykształcenia średniego w sytuacjach przewidzianych w stosunku do osób nieposiadających wykształcenia średniego, ubiegających się o przyjęcie do służby w Policji.

Sierpień 2007 r.

Maciej S Ł A W I Ń S K I

radca prawny

Komenda Główna Policji

***Archiwizacja akt głównych
umorzonych dochodzeń rejestrowych
(opinia prawna)***

Główne Archiwum Policji zgłosiło problem podstawy prawnej przyjmowania przez archiwa (składnice akt) Policji akt głównych dochodzeń umorzonych przez Policję w związku z niewykryciem sprawcy i wpisaniem sprawy do rejestru przestępstw na podstawie art. 325f § 1 k.p.k.

Zgodnie z art. 325e § 2 k.p.k. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 29 marca 2007 r. o zmianie ustawy o Prokuraturze, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 64, poz. 432), obowiązującym od dnia 12 lipca 2007 r., postanowienie Policji o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw nie wymaga zatwierdzenia przez prokuratora, co – zdaniem Biura Kryminalnego KGP* – będzie powodować konieczność przechowywania w jednostkach Policji akt głównych dochodzeń umorzonych w tym trybie.

---

* „*Postępowanie przygotowawcze. Zmiany w Kodeksie postępowania karnego od 12 lipca 2007 r.*” Biuro Kryminalne Komendy Głównej Policji w Warszawie, czerwiec 2007 r., s. 10. Pismo Biura Kryminalnego Komendy Głównej Policji do Biura Ochrony Informacji Niejawnych Komendy Głównej Policji nr Ads-1941/1856/07/HK z dnia 21 sierpnia 2007 r.

Główne Archiwum Policji oraz archiwa (składnice akt) jednostek terenowych Policji obawiają się, iż jednostki Policji są nieprzygotowane fizycznie oraz organizacyjnie do przyjmowania tychże akt.

Zgodnie z § 14 ust. 1 Instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 28 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 września 2000 r. w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych i składnic akt oraz zasad postępowania z materiałami archiwalnymi i dokumentacją niearchiwalną w resorcie spraw wewnętrznych i administracji (Dz. Urz. MSWiA nr 4, poz. 29), archiwa i składnice akt przejmują z komórek organizacyjnych akta spraw **zakończonych** najpóźniej po 2 latach od zakończenia sprawy przez komórkę organizacyjną. Tymczasem przepis art. 325f § 2 k.p.k. nakłada na Policję obowiązek prowadzenia czynności w celu wykrycia sprawcy i uzyskania dowodów, mimo wydania postanowienia o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw. W omawianym wypadku nie można zatem mówić o merytorycznym zakończeniu sprawy. Pogląd ten podziela Biuro Kryminalne KGP w powołanym w przypisie pierwszym piśmie z 21 sierpnia 2007 r. Jeśli tak, to **nie ma podstawy prawnej do przejęcia przez archiwum lub składnicę akt omawianych akt sprawy, aż do czasu upływu okresu przedawnienia karalności przestępstwa**, o którym mowa w art. 101 Kodeksu karnego (najkrótszy okres przedawnienia – 5 lat). W związku z tym nie można zgodzić się z poglądem Biura Kryminalnego KGP wyrażonym w tym samym piśmie (str. 1 i 2), jakoby omawiane akta mogły być przechowywane w składnicach akt w trybie określonym w art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2006 r. nr 97, poz. 673 z późn. zm.), tym bardziej że przepis ten (art. 36

ust. 1) dotyczy dokumentacji niemającej już zastosowania w działalności jednostki organizacyjnej. Trudno sobie zresztą wyobrazić prowadzenie czynności „w celu wykrycia sprawcy i uzyskania dowodów” przez służby operacyjno-rozpoznawcze i dochodzeniowo-śledcze bez bieżącego dostępu do akt głównych dochodzenia i przy stosowaniu procedur, o których mowa w § 31 w zw. z § 21 zarządzenia nr 28 (włącznie z zezwoleniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na udostępnienie akt prokuratorowi w przypadku wykrycia sprawcy przestępstwa – § 31 ust. 5). Tym samym nie można zgodzić się ze stanowiskiem Prokuratury Krajowej, o którym informuje wspomniane pismo Biura Kryminalnego KGP, jakoby prokurator był uprawniony do wydawania decyzji o udostępnieniu akt dochodzeń umorzonych w trybie art. 235f k.p.k. Owszem, prokurator może mieć takie prawo, jeżeli akta dochodzenia nie będą przechowywane w policyjnym archiwum lub składnicy akt.

Należy jeszcze podkreślić, że z przepisem art. 325f § 2 k.p.k. obligującym Policję do prowadzenia czynności w celu wykrycia sprawcy i uzyskania dowodów koresponduje przepis § 202 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 2007 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych Prokuratury (Dz. U. nr 169, poz. 1189), zobowiązujący prokuratora do przekazania Policji akt sprawy po uprawomocnieniu się postępowania o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw.

Sierpień 2007 r.